

„Všecko nechť se mezi vámi děje v lásce.“ Tato výzva apoštola Pavla z 1. listu korintským je heslem pro letošní rok 2024. Byla to nesmírně aktuální slova pro křesťanské obce prvního století a jsou to aktuální a potřebná slova i ve dnech dnešních. Protože lidské dějiny a v mnohém i naše současnost jsou v jistém smyslu Babylonskou věží. Nacházíme v nich mnoho lidské pýchy, zmatku a z toho pramenící bolesti. Babylonská věž je symbolem světa, který žije sám pro sebe, bez Boha, stavem, kdy lidé sami chtějí rozhodovat, co je dobré a co zlé, uchopit moc jako nejvyšší instance. Kde kdo chce vládnout, držet otěže ve svých rukách, ale dílo, které z toho vzniká je chaotické a za moc nestojí, protože lidé vidí na prvním a nejvyšším místě sebe, nedovedou se domluvit, společně a smysluplně tvořit.

Dějiny lidstva jsou tak v mnoha momentech dějinami lidského sobectví, neporozumění, nesnášenlivosti, dějinami stavění zdí a bariér mezi jednotlivci, národy, náboženstvími.

Do takového světa přišel Kristus. Boží láska, která na zemi už byla a působila od počátku, se ještě více lidem přiblížila v podobě Ježíše Krista.

Ježíš celým svým životem tady na zemi zdůrazňoval, co je v životě nejdůležitější – milovat Boha a milovat bližního. Dokonce dává učedníkům a tím i nám přikázání, abychom se navzájem milovali. A přikázání to už je silné slovo. Ježíš často silná slova nepoužíval. Když se tak stalo, bylo to o to významnější.

Žijeme více či méně obklopeni lidmi. Každý je originální, jinak uvažuje, jinak se projevuje. Jsme různí a tato různost se stává kamenem úrazu nebo požehnáním. O tom, jak to bude, rozhoduje, zda je přítomna láska. Právě láska způsobuje, že mi nejde o to, aby bylo vždy po mém, ale že se někdy vzdám svých výhod ve prospěch druhého. Taková láska pak drží pohromadě vztahy ve dvojicích i skupinách. Přináší radost a naplnění.

V biblickém vyprávění o zázračném nasycení zástupů říká Ježíš učedníkům: „Dejte jim najíst vy.“ Neposílejte ty lidi pryč, ať si seženou jídlo sami, ale vy jim dejte jíst.

Nejen slovy, ale vším svým jednáním a činy nám pak Ježíš říká – **začněte s láskou vy**. Nezůstaňte jen zrcadly lásky svého okolí.

Taková láska je také důležitá, ale vy čerpejte z Boží lásky, kterou vám Bůh dává a dávejte ji dál i tam, kde k vám lásku nevyzařují. Je to těžké, ale vnáší to do světa nový rozměr.

V aktu dávání se pak něco rodí a dárce i obdarovaný se těší z toho, co se zrodilo pro ně oba. Láska je síla, která vyvolává lásku. Dávat ji znamená stavět most k lidem, k druhému člověku, snažit se o porozumění, překonání bariéry odcizení. V době Adventu se na ulicích objevila reklama, kde bylo napsáno – láska se nedělí, láska se násobí. Kéž by to tak opravdu v naší společnosti bylo.

Ježíš své přikázání o vzájemném milování, které jsme slyšeli v dnešním evangeliu, říká po Poslední večeři. Předtím umyl učedníkům nohy. Ježíšova slova, to není jen teorie. On nemluví o romantických pocitech. Mluví o činech lásky. On – Mistr se stal služebníkem. Budme i my ve svých činech někdy služebníky. To jistě jde, k tomu nám Bůh dává schopnosti a sílu.

Všechno se však mezi lidmi dít v lásce nemůže a nebude. V situacích, kdy na člověka útočí extrémní zlo, by to byl požadavek nelidský a nesplnitelný.

V našich běžných dnech však můžeme k druhým lidem přistupovat s laskavostí, ohleduplností, v pokoji, bez zloby a vášní. Můžeme v druhém spatřovat **člověka** – někoho stejně slabého, nemotorného, chybujícího jako jsem já. Amen.

/Slovo na neděli 7. 1. 2024 Dana Kalivodová/